

Самопринизяването на Христос и нашето собствено смирение

В този текст св. Хосемария насочва вниманието ни към смирението на Божият Син, Който е дошъл, за да служи. Като последователи на Исус сме призвани да следваме Неговия пример.

В началото на Страстната седмица сме, приближава часът в който изкуплението на цялото човечество се извърши на Голгота. Това ми се струва особено благоприятно време ти и аз да се

спрем върху начина, по който Исус, нашия Господ, ни е спасил, да съзерцаваме Неговата наистина необяснима любов към нас, клетите създания, направени от пръстта на земята.

„Помни, че си прах и в прах ще се превърнеш” ни предупреждава нашата майка Църквата в началото на Великия пост, с цел никога да не забравяме, че сме нещо незначително, че един ден нашето тяло – сега толкова жизнено – ще изчезне подобно на праха, който вдигат краката ни при ходене; *„Ще се разпилее като мъгла, разгонена от лъчите на слънцето”* (Прем. 2:4). (...)

Не си ли се запитвал понякога, движен от едно свято любопитство, по какъв начин Исус Христос доведе до край това щедро раздаване на любов? Отново свети Павел се нагърбва

да ни отговори: „Бидейки в образ Божий (...) но понизи Себе Си, като прие образ на раб и се уподоби на човеци; и по вид се оказа като човек”(Фил. 2, 6:7).

Деца мои, изпълнете се с удивление и с благодарност пред тази тайна и се поучете – цялата мощ, цялото величие, цялата красота, цялата безкрайна Божия хармония, Неговите необикновени и несметни богатства – един цял Бог, биде скрит в човешката природа на Христос, за да ни служи. (...)

Достатъчно е да си припомним няколко черти на въплътилата се Божия любов и Неговото великодушие докосва душата ни, разпалва ни и благо ни подтиква към едно чувство на съкрушение заради нашето толкова често дребнаво и егоистично поведение.

За Исус Христос няма пречки да се принизи, за да ни възвиси от нищетата в достойнството на Божи синове, на Свои братя.

Докато ти и аз често глупаво се възгордяваме от получените дарби и таланти и ги превръщаме в пиедестал, от който се налагаме над другите, сякаш заслугата за някои действия, извършени с относително съвършенство, е само наша. *„Какво имаш, което да не си получил? А щом си получил, защо се хвалиш, като да не си получил?“* (1 Кор. 4:7).

Като разглеждаме отдадеността на Бог и Неговото принизяване (...), тщеславието и суетата на горделивеца ни се разкриват като един ужасен грях не за друго, а защото поставят този човек точно на противоположната страна на примера, който Исус ни даде със Своето поведение. Помислете внимателно – Той се унизи,

бидейки Бог. Човекът, възгордял се от собственото си аз, желае на всяка цена да се прослави, без да признава, че е направен от недоброкачествена глина.

Не знам дали са ви разказвали като деца приказката за селянина, на когото подарили златен фазан. След първоначалната изненада и радост от този подарък, новият собственик потърсил място, където да го затвори. След няколко часа, след много двоумения и различни идеи, решил да го сложи в кокошарника. Кокошките, възхитени от красотата на новодошлия, се въртели около него със смайването на този, който среща един полубог. Още не затихнала глъчката около новия, дошъл часът за даване на храна и когато стопанинът хвърлил първите шепи зърна, фазанът – добре изгладнял от чакането – се

нахвърлил лакомо и нахално да си засити глада. Пред тази тъй грозна гледка – това чудо на красотата кълвало с лакомията на най-просто пернато, разочарованите обитателки на кокошарника се нахвърлили с клюнове върху падналия идол и му оскубали перушината. Така тъжно е срутването на самовлюбения, което е толкова по-печално, колкото по-високо се е изкатерил върху собствените си сили, високомерно уверен в личните си способности.

Направете си практически изводи относно вашия всекидневен живот, отчитайки, че сте хранилище на едни таланти – свръхестествени и човешки, които трябва да използвате правилно. И отхвърлете смешната заблуда, че нещо ви принадлежи, сякаш е плод единствено на вашето усилие. Спомнете си, че

има и още едно събираемо – Бог, без което никой не може да мине.

Имайки това предвид, бъдете убедени, че ако наистина искаме да следваме отблизо Господ и истински да служим на Бог и на цялото човечество, трябва да се отречем от самите себе си – от даровете на разума, от здравето, от достойнството, от благородните амбиции, от победите, от успехите. (...)

За да подражаваме на Исус Христос, сърцето трябва да е свободно от каквато и да е привързаност. *„Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва”* (Мат. 16:24).

Св. Хосемария, Приятели на Бог; из проповедта „Откъсване от земното”, 110-114.

pdf | документ, генериран
автоматично от <https://opusdei.org/bg-bg/article/samoriniziavaneto-na-khristos-i-nasheto-sobstveno-smirenie/>
(31.03.2026)